

Ben, Dorine, familie & vrienden,

Toen vorig jaar zomer wij allen het onheilsbericht ontvingen en het begin van het einde daar was hebben jullie Ben en Dorine een verstandige keuze gemaakt om eerst met vakantie te gaan. Dat was een waardevolle vakantie, alles moest een plaats krijgen, het verwerkingsproces in gang gezet en de route diende uitgestippeld te worden ondanks alle onzekerheden. Op de terugweg hebben jullie de dagen in Frankrijk afgesloten met een weekendje Lasne. Het was een pracht weekend. Niet alleen culinair of qua weer, maar het was het begin van een bijzonder jaar. Een jaar vol emotie, prachtig verwoordde gedachten gedeeld via een blog, het ophalen van herinneringen en het opnieuw delen van mooie momenten. Nu, geachte aanwezigen, die momenten waren er voldoende.

Ben en ik kennen elkaar sinds augustus 1969, al met al dus ruim 53 jaar. En Dorine vroeg mij vorige week tijdens deze bijeenkomst wat herinneringen op te halen. Hoe lang heb ik was mijn wedervraag. Zolang je wilt. Kortom maakt uw borst maar nat, want 53 jaar is moeilijk samen te vatten in een tiental minuten, maar ik doe mijn best het hiertoe te beperken.

Het begon allemaal op het Sint Jorislyceum. De langste jongens werden achter in de klas gezet en zo kwam ik bij bepaalde lessen naast Ben te zitten, hij een fractie langer. En wij werden vrijwel automatisch vrienden. Kwamen uit een vergelijkbaar

middenstandsmilieu, onze ouders konden goed met elkaar opschieten, wij deelden dezelfde interesses en we lagen regelmatig krom al was het alleen maar vanwege de droge Verleg humor. Laatst zei Ben tegen mij, we hadden het over iets heel anders, “maar jij hebt je hele leven lang hard gewerkt”, of hijzelf niets deed als gepromoveerde boekenschrijver, maar goed daar hebben we het nu niet over. Dat ik hard werkte, zou kunnen, maar het voelt niet zo. En zeker op de middelbare school was het niet zo want we leken destijds zoveel op elkaar dat sommige leraren, zoals de heer Hendriks, ons niet uit elkaar kon houden. Dit had als groot voordeel dat we om en om ons huiswerk Duits konden maken om een mondelinge overhoring te doorstaan. Kreeg ik de beurt zonder huiswerk gemaakt te hebben, antwoordde Ben, en omgekeerd. Op een gegeven moment had hij door dat hij belazerd werd en werden we zo ver mogelijk uit elkaar gezet. We gingen met elkaar met vakantie, op tienertoer, muziek opnemen van een plaat op een cassettebandje (wat een geklungel was dat), speelde eindeloos risk, beleefde onze eerste avontuurtjes. We kwamen het afgelopen jaar erachter dat we sommige voorvallen heel anders hadden opgeslagen.

En na de middelbare school ging Ben rechten studeren in Nijmegen, destijds genoemd Stalingrad aan de Waal. Dat was mij te heftig dus ik koos voor Leiden. We bleven dezelfde interesses delen en roerden ons politiek. De PSP versus de VVD. Een strandwandeling in een knickerbocker of een roze overall. U mag raden wie wat droeg. En vrienden, we schreven wekelijks brieven aan elkaar. Mappen vol over de meest uiteenlopende onderwerpen en we waren het vaker niet eens dan wel en het

bijzondere was, het heeft nooit invloed gehad op onze vriendschap, integendeel. Ik heb de afgelopen week heel wat brieven teruggelezen en ik kan jullie verzekeren dat was vermakelijk. De laatste brieven dateren van rond de eeuwwisseling, daarna trad het digitale tijdperk in met e-mails en appjes. Eigenlijk wel jammer, want die mailtjes herlees je niet snel.

En je ziet ook een ontwikkeling. Leeftijd, loopbaan en partners verleggen de aandacht van politiek naar boeken, films, vakantie-reizen. Zelfs werd er een brief gewijd aan een opera van Wagner. Dat had ik op de middelbare school met Frank Zappa en Pink Floyd niet direct zien aankomen. Studie maakt plaats voor werk, Nijmegen voor Malden, Amsterdam en Sneek, Leiden voor Londen en Lasne en Luxemburg. Risk werd bridge, acol werd vijfkaart hoog. De gezelligheid bleef, de culinaire inspanningen eveneens en niet te vergeten de discussies op het scherp van de snede.

Ja, Ben, we hebben 53 jaar gedeeld. Begrijpelijk het laatste jaar intensiever dan andere jaren. Het had wat mij en Karin betreft nog jaren mogen doorgaan, maar het heeft niet zo mogen zijn. Wij bewonderen de manier waarop je ons meegenomen hebt het afgelopen jaar, met volle teugen genietend van elk goed moment, tot het laatste moment.

Maatje rust zacht.